

dog har faaet en ret god og varm Tilslutning fra andre Sider. Jeg tror virkelig, at der her er Grund til at reformere. Jeg maa maasse indskyde den Bemærkning, at den høitærede Minister har misforstaaet mig, da jeg tidligere havde Ordret. Der er virkelig noget Unaturligt i at stille de Militære saa aldeles anderledes end andre Statsborgere med Hensyn til deres Formueraadighed; men naar jeg ogsaa paa dette Punkt gjerne vil komme den høitærede Minister imøde, saa er det med den Betragtning for Die, at ved at vedtage Lovforslagets Ufsattelse i dette Punkt, bliver det Bestaaende, som det er, og da kan man jo meget godt tage Sagen under Overveielse og se at faae det ændret senere ad sædvanlig Lovgivningsveie.

Ordføreren (Lassen): Mine Bemærkninger til Vædringsforslaget under Nr. 46 ere blevne misforstaaede saaledes, som om jeg skulde have sagt, at de Bestemmelser, der indeholdes i det nævnte Forslag, muligvis kunde findes i § 68. Hvis mine Ord skulde kunne forstaaes saaledes, maa jeg sige, at jeg har udtrykt mig uheldig. Hvad jeg mente, var, at det, i Hændens umiddelbare Nærhed at udbrede Skraek og Uorden, kunde ske ved at alarmere ved Signal. Jeg mente altsaa, at, forsaavidt den i Forslaget under Nr. 46 omhandlede Forseelse netop tilsigtede at tilveiebringe Frygt og Uorden, gif den ind under § 68, men det, som det nævnte Forslag tilsigter, nemlig at træffe Bestemmelse for saadanne Tilfælde, hvor den Vedkommende ikke har tilsigtet at frembringe Uorden og Forskyrrelse, tror jeg ikke findes nogetsomhelst andet Sted. Det er netop min Mening, at en Bestemmelse som den, man ved dette Vædringsforslag har søgt at indsatte i Loven, ellers ikke findes nogetsjeds i Lovforslaget. § 68, mener jeg, omhandler vel Tilfælde, som i en vis ydre Form kunne have Lighed dermed, men som dog ere væsentlig forskjelliges derfra, idet de forudsætte en ganske anden Hensigt hos Vedkommende. — Det laaber forøvrigt ikke til, at der er mange Kapitalspørgsmaal blandt de Vædringsforslag, vi i Diebliffet have under Behandling. Hvad Vædringsforslagene til § 120 angaar, maa jeg først gjøre den Bemærkning, at jeg ikke under nogetsomhelst Betingelse kan indlade mig paa at faae Ordret „Hæder“ rettet til „Respekt“. Naar Respekt skal betyde Agtelse, Kjærlighed og Uerbødighed, maatte man efter § 120 absolut forudsætte, at Subordinationsreglementet indeholdt visse befalede Legn paa Kjærlighed, Agtelse og Uerbødighed, som Vedkommende skulde vise den Overordnede. Jeg veed nu vel, at man kan vise Folk Legn paa Uerbødighed; det kan jeg forstaa, og det antager jeg, at Subordinationsreglementet indeholder, men hvorledes man rent ubvortes skal vise Legn paa Agtelse, forstaaer jeg ikke, og hvilke Kjærlighedstegn Subordinationsreglementet skulde

indeholde, at der skulde vises de Overordnede, forstaaer jeg heller ikke, thi de almindelige Kjærlighedstegn: Kus og Klap staa dog sandsynligvis ikke paabudt i Subordinationsreglementet. Jeg tror, at Uerbødighed er det rette Udtryk; thi det er vist det Eneste, man kan vise ved ubvortes Legn. Hvis man ikke vil velge Uerbødighed, foretrækker jeg Hæder, men Respekt vil jeg under ingen Omstændigheder indlade mig paa. — Hvad det egentlige Kapitalspørgsmaal under denne Paragraf angaar, nemlig om man kan straffe for at unblade at hilse sin civilklædte Overmand, tror jeg vist, at man gjør et større Spørgsmaal ud af denne Sag, end det Hele er værd. Der staaer i Paragrafen: „Den, som forsætlig eller af Mangel paa pligtfuldig Aftpaagivenhed“, men Vedkommende kan ikke siges at vise Mangel paa pligtfuld Aftpaagivenhed i det Diebliffet den Foresatte er ham ubekjendt og formustigvis maa være ham ukjendelig, naar han ser ham civil. Paragrafen vil altsaa i Virkeligheden ikke, undtagen naar den bliver misbrugt, faae nogen Anvendelse paa de Tilfælde, som de Herrer ere saa bange for, at den skal faae Anvendelse paa. Jeg tror derfor egentlig talt, at vi uden Betænkelighed kunne gjøre den høitærede Minister den Indrømmelse, han forlangte, nemlig at stryge den Tilføjning, at de skulde være i Uniform. — Vædringsforslagene under Nr. 77 a, 78 og 81 til §§ 130 og 131 maa jeg fremdeles meget fraraade at vedtage. Jeg kan ikke forstaa, at det skal være saa ubehageligt, at der staaer, at det er ulovligt at slaa. Jeg synes netop, at det er Noget, som særlig maa falde i de ærede Medlemmers Smag, at der staaer, det er ulovligt at slaa. Den Handling at slaa faar derved en ganske fremtrædende Betegnelse, og man faar da en virkelig Modsetning mellem §§ 130 og 131. § 130 handler om de ganske almindelige Tilfælde, og derefter komme Undtagelsestilfældene under § 131. § 130 handler om de ulovlige Tilfælde og § 131 om de Tilfælde, hvori legemlig Bold og Magt kan lovlig anvendes. Det ærede Medlem (Bajer) indrømmede, at Slag ikke alene maatte kunne anvendes lovlig, men at det endog kunde være en Pligt at anvende Slag; men naar det er en Pligt, man opfylder, handler man efter Loven; jeg kender ingen Lov, der paalægger en Pligt, som er ulovlig. Naar det ærede Medlem altsaa erkjender, at § 131 virkelig omhandler Tilfælde, hvori det er en Pligt for vedkommende Befalende at anvende Magt, synes det mig at være et besynderligt Forlangende, at der skulde indsettes i Loven, at Vedkommende bliver fri for Straf, naar han opfylder sin Pligt. Det er dog en særegen Terminoologi, som man ikke kan være bekjendt at sætte ind i Loven. Jeg maa derfor meget anbefale, at disse Vædringsforslag ikke blive vedtagne. I det Hele taget maa jeg tilstaa, at jeg ikke tror, at alle de Divergentser,